

Salvini oslavuje obklopen, jak podotkl **jeden komentátor**, křesťanskou, trumpovksou a putinovskou symbolikou.

Autor: Guillaume Durocher

Tak je to konečně tady! Po pěti letech byl zvolen nový Evropský parlament! Co že to je Evropský parlament? Na tom přece až tolik nesejde. Co se lidské stránky celé věci týká, jedná se o odkladiště vysloužilých politiků a zároveň arénu, kde se otrkávají mladé (stále vykořeněnější a kosmopolitnější) naděje. Politicky pak má jistý vliv na regulace velkého společného evropského trhu, třetí největší ekonomiky na světě. Většina pozorovatelů však volbám věnuje pozornost proto, že jsou jakýmsi okénkem do hlav Evropanů, a tím pádem i korouhví budoucího politického vývoje.

V roce 2014 jsem psal o průlomovém úspěchu a zvolení asi dvou stovek nacionalistických a/nebo euroskeptických europoslanců. Výsledky této vyhlášené „revoluce“ v průběhu poslední pětiletky však byly v podstatě nulové, pomineme-li posílení finančních i politických zdrojů těchto nacionalistů.

Jak to tedy dopadlo tentokrát? Účast dosáhla 50,9 % a vzepřela se tak trendu vytrvale klesajícího zájmu. Jedná se o nejvyšší volební účast v evropských volbách od roku 1994 (56,7 %). Zdá se tak, že ve věku Trumpa, Macrona a Salviniho je stále více lidí přesvědčeno o naléhavosti zapojení do voleb.

Pro obecný popis výsledků si klidně můžeme pomoci Wikipedií:

Turnout 50.94%^[1] 8.33 pp

	Manfred Weber	Frans Timmermans	Guy Verhofstadt
Leader	Manfred Weber	Frans Timmermans	Guy Verhofstadt
Alliance	EPP	S&D	ALDE
Leader's seat	Germany	Netherlands	Belgium (Dutch-speaking college)
Last election	221 seats	191 seats	67 seats
Seats before	217	187	68
Seats won	180	146	109
Seat change	▼ 37	▼ 41	▲ 41

Tradičně dominantní středo-praví konzervativci („Evropská lidová strana“, /EPP/ kteří zní ve svém původním německém názvu zdatně mužněji: *Europäische Volkspartei*) i středoleví Sociální demokraté značně pohořeli a ztratili asi po 40 křeslech. Ani jedno z těchto centristických uskupení vlastně nemá žádné výrazné hodnoty nebo narativ a pohání je tak v zásadě hlavně setrvačnost. Manfred Weber je šedivý straník z Bavorska (jako své volební heslo v této spolkové zemi – ovšem nikde jinde – tento „dobrý Evropan“ zvolil „Bavor v Evropě!“). V Itálii i ve Francii konzervativce coby hlavní sílu na pravici plně nahradily nacionalistické strany. Na těchto

křesťanských demokratech toho ve skutečnosti mnoho „křesťanského“ není (což lze ale dnes

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

říct o drtivé většině Evropanů) a ztělesňují tak nanejvýš stabilitu a zájmy velkého byznysu, což pro většinu lidí příliš vzrušující ani lákavé není

Osobně mě zklamal výkon francouzských konzervativců (průzkumy jim přisuzovaly víc hlasů), zvláště s přihlédnutím k lídrovi jejich kandidátky, François-Xavier Bellamymu („FX“), třiatřicetiletému profesoru filozofie a jeho intelektuální, k imigraci značně kritické formě konzervatismu. Voliče však zjevně příliš neoslovila, takže se přiklonili buď k Macronovi nebo Le Penové.

Stávající místopředseda Evropské komise Frans Timmermans je fanatický multikulturalista. Pro ty, kdo by si rádi zachovali svou vlast, má poměrně **temné hrozby**: „Rozmanitost je osudem lidstva a na celém světě tak nezbyde, dokonce ani v jeho nejdlehlších částech, jediná země, jejíž budoucností by nebyla rozmanitost.“ Samozřejmě se to nevztahuje na Židy - Timmermans se ještě jako nizozemský ministr zahraničí **zasadil o přijetí zákona** proti nenásilnému ekonomickému bojkotu židovského etnostátu Izraele.

Sociální demokracie si na všech stranách líže rány: ve Francii ji vlastně vymazal z politické mapy *président fainéant* François Hollande a i jinde na západě Evropy sbírala jen s bídou dvouciferné výsledky. Dokonce i ideologicky výraznější, nikoliv ovšem v otázce Brexitu, Labouristická strana Jeremyho Corbyna se 14 % nijak nezazářila. Sociální demokracie dnes už sotva symbolizuje víc, než relativně umírněné uplácení voličů. Přerozdělování ovšem dost ztrácí na přitažlivosti, jakmile jsou základní potřeby (bydlení, lednička, chytrý telefon) v podstatě všech lidí ukojeny a vaším hlavní ideologickým závazkem navíc jsou otevřené hranice a tím pádem i naprosté podvolení se nadnárodnímu kapitálu (outsourcing a nekvalifikovaní imigranti, kteří tlačí dolů mzdy, usnadnění vyhýbání se daním za pomoci „volného pohybu kapitálu“, ekonomická kapitulace byrokratům ve Frankfurtu a v Bruselu i finančnímu kapitálu prostřednictvím eurozóny...)

Abych nezapomněl, übersionista a někdejší socialistický francouzský premiér Manuel Valls se pokusil nakopnout svou uvadající politickou hvězdu v rodném Katalánsku, kde v souběžných volbách kandidoval na úřad starosty Barcelony. Umístil se na nelichotivém čtvrtém místě.

Nemalé úspěchy však zaznamenali ještě globalističtější Liberálové, vedení ultraglobalistou Guyem Verhofstadtem, který sní o takové „federální“ Evropě, v níž se všechny původní etnické skupiny slijí v jednu velkou, snědou, nevábnou globální polévku - cokoliv jiného by totiž byl nacismus. Největší zisky se povedly Macronově koalici „Za evropskou obrodu“ sdružující liberály, eurofederalisty a globalisty, která se ziskem 22,4 % nechala až daleko za sebou konzervativce i socialisty a upevnila tím prezidentskému uskupení pozici první volby příznivců vlády. Macronův evropský styl, s jeho voluntaristickou rétorikou a výzvami k *Europe puissance*, „suverénní, jednotné a demokratické Evropě, schopné nenechat se upozadit Amerikou ani Čínou, působí v některých aspektech bezmála „spencerovsky“, přestože není kdovíjak pravděpodobné, že své sliby někdy uvede ve skutečnost.

Zelení, snad ještě ohnivější zastánci diverzity než Liberálové (jejich frakce dokonce má dva předsedy, pokud je mi známo, tak z důvodů genderové vyváženosti), také výrazně posílili

např. v Německu, Francii nebo Británii a přeskočili sociální demokraty a/nebo konzervativce. Nejlepších výsledků dosáhli zelení ve Francii i Německu mezi idealistickou mládeží

Z našeho pohledu zajímavější Nacionalisté („Evropa národů a svobody“) vybojovali 22 křesel navíc, zejména díky jednoznačné výhře italského ministra vnitra Mattea Salviniho, jehož Lega se s 34,3 % voličské podpory stala daleko největší v zemi a svého populistického koaličního partnera, Hnutí pěti hvězd, předčila dokonce dvojnásobně. Stačí se podívat na Salviniho **Twitter**, aby si člověk uvědomil, proč je ministr vnitra i přes zuřivý odpor levice mezi obyčejnými Italy tak oblíbený.

V Belgii, kde se současně konaly i volby do národního parlamentu, si ve flanderské části země vedl příkladně Vlámský zájem (VB), který s 18 % hlasů zvětšil své zastoupení hned šestinásobně a stal se druhou největší stranou v zemi. Nermalou zásluhu na tom jistě měl i **šestadvacetiletý aktivista Dries Van Langenhove**, který vykonal spoustu cenné práce při šíření identitárních myšlenek mezi vlámskou mládeží i na sociálních sítích. Výsledek strany značně předčil očekávání a Van Langenhove se s rezervou dostal do belgické sněmovny. Do europarlamentu s 6,2 % pronikli i španělští nacionalisté z nového uskupení Vox.

Ne všude si však nacionalisté vedli nad očekávání. V Holandsku Wildersova Strana svobody výrazně ztratila a jejich voliče zřejmě přetáhlo poněkud sofistikovanější vlastenecké Fórum pro demokracii **Thierryho Baudeta**. Rakouští Svobodní (FPÖ) si pohoršili jen lehce (17,2 %): poměrně mírný trest od voličů za neúspěšné působení ve vládě jako menší koaliční partner a dobře načasovaný korupční skandál předsedy strany Heinze-Christiana Stracheho.

Někteří komentátoři jásají nad výsledkem Národního shromáždění Marine Le Penové, která díky těsnému vítězství (23,3 % vs. 22,4 %) nad Macronovou Obrodou obsadila první místo ve Francii. Při bližším pohledu se však veškerý lesk rychle ztrácí: Front National (původní název strany, než ji Marine Le Penová přejmenovala) vyhrála už v roce 2014 se ziskem skoro 25 % hlasů. Navzdory pěti letem postupujícího globalismu i zavržení politické značky, tak těžce budované jejím otcem Jean-Mariem v průběhu desítek let bojů, tak její strana nic nezískala, spíš udělala krok stranou. Vůbec nic Národní shromáždění nevytěžilo ani z masové nespokojenosti Žlutých vest. Volební výsledky v zemi galského kohouta ukazují nanejvýš roztříštěnou politickou scénu: konzervativci, levičáci i socialisté zaznamenali jen jednociferný výsledek. „Vlasteneckou“ scénu navíc dále rozdrobila menší uskupená jako Debout la France Nicolase Dupont-Aignana s 3,5 % a Vlastenci občanského nacionalisty a odpadlíka od Le Penové Floriana Philippota s 0,65 % voličské přízně a bez jediného křesla.

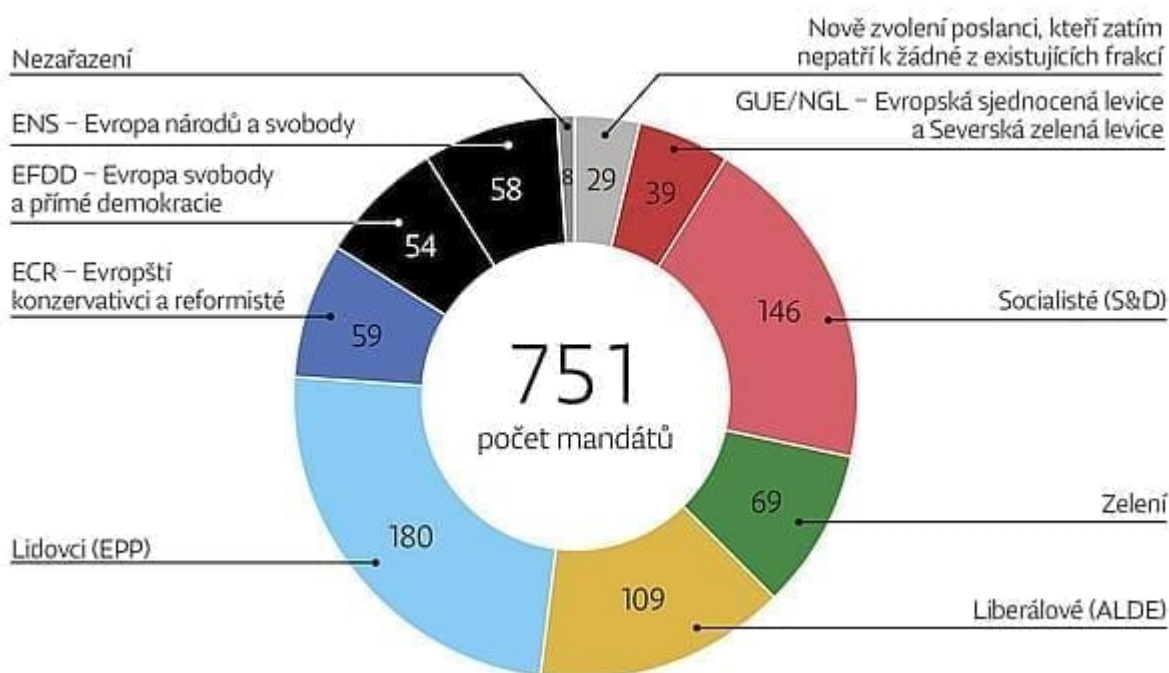
Evropští konzervativci a reformisté (ECR), kam patří mimo jiné britští konzervativci a polská vládní strana Právo a spravedlnost (PiS) pohořeli, především kvůli fiasku toryů. Naopak PiS překonala s 45,4 % hlasů předvolební očekávání, přestože čelí odhodlané liberální a globalistické opozici. Úplně zle se nevedlo ani pravé opozici PiS: Konfederace charizmatického Korwinna-Mikkeho s ikonickým motýlkem a knírkem přilákala 4,5 % polských voličů.

Všehochuť protisystémových euroskeptických stran Evropa svobody a přímé demokracie

(EFDD), mezi nimiž jsou asi nejvýraznější UKIP/Strana pro Brexit a Hnutí pěti hvězd, posílila v podstatě jen díky ohromujícímu triumfu Farageova nového uskupení, který podpořilo 31,7 % Britů. Blyštivost tohoto úspěchu jen dále podtrhuje, že Farage opustil UKIP a založil novou stranu teprve před půl rokem. Dobře to shrnuje míru frustrace obyčejných Angličanů z opovrženímhodně rozdělené a neschopné Konzervativní strany a její neschopnosti vyvést Británii z EU tak, jak se v referendu vyslovil suverénní britský národ.

A konečně ztratila také krajní levice. Nejsem si úplně jistý proč, snad kvůli zjištění, že peníze nerostou na stromech. (Minulý výsledek nedokázala vyrovnat ani vládnoucí řecká Syriza.)

Gratuluji, načerpali jste dostatečný přehled k pochopení následujícího grafu:

Někteří evropští identitáři jako Jean-Yves Le Gallou vyjádřili naději, že by posílení nacionalistů a populistů mohlo ztížit hladké fungování Evropského parlamentu, a tak omezit rozsah další újmy na Evropě, jež by snad touto cestou globalisté chtěli způsobit. A zdá se velmi pravděpodobné, že početní krajně levicoví, populističtí a nacionalističtí europoslanci jim práci skutečně ztíží. Z výše přiloženého obrázku je však zřejmé, že střední ideologický proud (EPP/S&D/ALDE/Zelení) stále drží asi dvoutřetinovou většinu, takže něco jako globalistická „velká koalice“ se jeví velmi pravděpodobně. Pokrok tak snad můžeme spatřovat alespoň v tom, že se bortí šaráda falešného soupeření vzájemně zaměnitelné a nerozdílně globalistické „umírněné levice“ a „pravého středu“, dominantní to model západní politiky už přinejmenším od 70. let.

Tento zobecňující náhled samozřejmě dostatečně plasticky nevykresluje velice rozmanitou a

komplexní situaci jednotlivých zemí. Přesto lze učinit jisté opatrně povzbudivé závěry.

Voliči jsou stále více ideologičtí. I když konzervativci se sociálními demokraty zůstávají největšími skupinami, své pozice automatických vládnoucích stran v Evropě pozbyli. V mnohých významných státech jako Francie, Itálie nebo Řecko je dokonce převálcovaly čerstvější subjekty. Evropané chtějí zásady a konkrétní projekt: ať už globalistický, ekologický, populistický nebo nacionalistický, ne mdlou a řídkou sociálnědemokratickou ani „křesťansko“-demokratickou šlichtu, kterou mají na talířích už dlouhá desetiletí.

Vlastenecké vlády jsou mezi lidmi oblíbené. Kdo by to byl řekl, že? Zdá se však, že i v zásadě apolitičtí voliči, kteří jen chtějí žít své obyčejné životy, mají vztah a přichylnost k určitým symbolům svého národa a vlasti a rádi by věřili, že vláda stojí na jejich straně. Tento geniální postřeh je však očividně nad síly mozkových trustů za oběma americkými stranami, a proto dnes Donald J. Trump, alespoň v tomto ohledu nesrovnatelně vnímavější, sedí v Bílém domě. Pochopit tuto jednoduchou poučku zjevně nedokáží ani předáci EU. Etnocidní Timmermansovy fantazie už jsme už zmínili, předseda Evropské komise Jean-Claude Juncker se zase nechal slyšet, že „hranice jsou ten nejhorší vynález politiků v dějinách“, čímž se nevyvratitelně usvědčil z historické negramotnosti. Hranice, dokonce přímo městská hradba starořecké polis nebo Říma, ve skutečnosti symbolizuje **vznik civilizace**. Juncker se v závěrečných dnech předvolební kampaně nezdržel ani dalších provokací. Nemělo by nás to ale příliš překvapovat, vždyť jako lucemburský premiér Juncker v podstatě strávil většinu své kariéry jako hlava daňového ráje.

Vládnoucí vlastenecké strany nedosáhly skvělých úspěchů jen ve zmíněné Itálii a Polsku, ale také v Maďarsku, kde se straně Fidesz premiéra Viktora Orbána povedlo zajistit si v poměrném volebním systému absolutní většinu 52,3 % hlasů! Srovnajte to s velmi průměrnými výsledky Trumpovy vlády a ponižujícím výpraskem toryů. Krása slibů vlastenců spočívá mimo jiné v tom, že je obvykle lze také splnit. Levice nikdy nemůže dosáhnout neomezených peněz pro všechny, eurofederalisté stěží kdy vytvoří dokonale soudržnou Evropskou unii, ale v silách patriotů jistě je zásadní omezení imigrace a obrana kultury i existence svého národa – stačí k tomu mít vůli. Pokud se tak evropská země přikloní k nacionalismu, nemusí to být jen chvilkový rozmar, jelikož mlčící většina podporuje stabilní, vlasteneckou vládu hájící jejich zájmy, tím spíše, pokud podnikne kroky ke znovunastolení ideologického pluralismu v médiích, namísto obvyklé 85 % převahy levicového globalismu.

Vlastně bych neváhal označit „suverenistickou“ vládu za jakési „tovární nastavení“ správy lidských společenství – stačí se podívat na Putinovo Rusko, Erdoganovo Turecko, Módího Indii nebo Abeho Japonsko. Jako ideální kombinace pro demokratický kapitalistický systém se skutečně jeví být politik s vlasteneckou rétorikou, zároveň však přístupný požadavkům velkokapitálu. Ať už se nám to líbí nebo ne, takovéto lidi systém odměňuje nejvíc.

Právě skončené volby jsou tak další známkou narůstající entropie západní politiky: politicko-mediální sféra se s navyšováním ideologického pluralismu demokratizuje, především prostřednictvím sociálních sítí a poklesu vlivu televize a novin. Evropskou unii tak bude kvůli tomu ještě o něco obtížnější spravovat a politicky jasně definovat. Třeba to časem dokonce

podobně jako ve 20. letech minulého století povede až k upřímné kritice demokracie a následné korekci poválečného systému plného falše, který „demokracii“ velebí jako jedinou přijatelnou formu vlády, zatímco politiku v zásadě ovládají korporátní a mediální elity.

Nutným předpokladem silné, suverénní Evropy, je *smíření* hlavy (liberálních/zelených společenských elit) se srdcem (tj. masy s nacionalistickými sympatiemi). Mým snem je mužná, tvůrčí Evropa, hrdá a překypující vitalitou, upřímná ohledně biologických i duchovních skutečností, která by se znovu postavila do čela lidské podnikavosti a výjimečnosti, namísto aby přešlapovala na místě v marné snaze docílit dokonalého pohodlí a rovnosti. Jestliže se to ale vůbec někdy povede, nebude to zítra ani za týden. Západní Evropa se od roku 1945 potácí v příjemném oblouznění ducha a než snad konečně dospěje ke skutečným náznakům opravdového probuzení, čeká ji ještě hodně dlouhá cesta.

Souhrn G. Durochera **EU Election Roundup Europe Polarizes Between Nationalists and Globalists as Old Parties Fritter Away** vyšel na webu *Unz Review* 28. května 2019.